

Arrest

nr. 89 452 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2012 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 3 EVRM, schending van artikelen 1 en 7 van de VW

- eerste onderdeel.

Volgens rechtspraak van de Raad van State (arrest n°206948) kan de DVZ geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren indien het in strijd is met verdragsrechterlijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM. Aangezien een beroep in volle rechtsmacht waarbij de grond opnieuw wordt onderzocht mogelijk is tegen weigeringsbeslissingen van het CGVS kan een bevel om het grondgebied te verlaten (maw de bestreden beslissing) na de procedure bij het CGVS voor verzoeker steeds een risico inhouden bij terugkeer naar het herkomstland waar men een gevaar loopt. De DVZ heeft een automatische toepassing gemaakt van artikel 7 Vreemdelingenwet ondanks het feit dat verzoeker voorafgaandelijk elementen in de asielaanvraag en het beroep bij uw Raad heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 3 EVRM. De asielaanvraag betreft fundamentele rechten met directe werking in casu artikel 3 EVRM en het non refoulement beginsel. De DVZ moet deze altijd eerst beoordelen vooraleer verzoeker uit te wijzen. De DVZ heeft nagelaten dit te doen. De politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 VW kunnen de DVZ niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 3 EVRM. De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 3 EVRM, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

-Tweede onderdeel.

Tegen de asiel weigering door het CGVS staat een schorsend beroep open waarbij uw Raad zich opnieuw inhoudelijk buigt over de asielaanvraag. In casu heeft verzoeker een beroep ingediend. De uitvoeringsbeslissing mag dan niet uitgevoerd worden gezien dat in strijd is met het non- refoulement beginsel en artikel 3 EVRM zoals ook hierboven uiteengezet. Volgens verzoeker schorst het beroep dan ook de bestreden beslissing in zijn geheel, inclusief de termijn. Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap gedurende het beroep bij uw Raad, vrijwillig terugkeert aangezien de uitspraak nog moet volgen. De uitgeprocedeerde asielzoeker moet na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de tijd krijgen om dan eerst vrijwillig te vertrekken. De bestreden beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur en schendt het redelijkheidsbeginsel.

-Derde onderdeel.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet stelt vast dat 'illegaal verblijf' de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied. Een asielzoeker met een beroep bij RvV beantwoordt hier niet aan want hij heeft een bijlage 35 dat hem machtigt te verblijven in het Rijk tot de beslissing van de RvV. De bestreden beslissing is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een asielzoeker is pas illegaal op het grondgebied indien hij niet meer beschikt over een bijlage 35. Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden. De bestreden beslissing schendt de artikelen 1 en 7 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Verzoeker betoogt dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer artikel 3 EVRM wordt geschonden, er werd een automatische toepassing gemaakt van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) hoewel de asielaanvraag aantoonde dat er sprake is van elementen waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht blijkt dat erkend wordt en directe werking heeft in België. Verzoeker zegt een beroep te hebben ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat schorsend is. Men kan niet verwachten dat een kandidaat vluchteling uit eigen beweging vertrekt als de procedure nog lopende is. Verzoeker stelt niet illegaal in het land te zijn, omdat hij nog een beroep heeft lopen bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen.

De bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker van 4 juli 2012. Dit bevel is het gevolg van de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van 29 juni 2012 waarbij de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Er wordt in de beslissing ook vastgesteld dat verzoeker geen bestaansmiddelen heeft en niet kan werken. Hij bevindt zich derhalve in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet bevindt. De beslissing wordt op dit punt niet betwist, en staat derhalve ook niet ter discussie.

In zoverre verzoeker een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient te worden vastgesteld dat het thans bestreden bevel niet kan worden uitgevoerd, totdat de Raad het beroep zal verworpen hebben.

In de beslissing wordt niet vermeld dat verzoeker illegaal in het land is. De opmerking die verzoeker hieromtrent maakt, mist derhalve feitelijke grondslag.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 3 EVRM. Hij onderbouwt deze bewering niet. Verzoeker verwijst enkel naar de lopende procedure.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC